

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de attributis, de visione Beatifica, de scientia Dei, ac
de ejus voluntate, & Providentia

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

Art. II. An sit in Deo voluntas generalis, & antecedens salvandi omnes
homines, post Adæ lapsum, subindeque Christus pro omnibus hominibus
mortuus sit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77232)

2. Sicut Deus potest significari metaphoricè velle A
id quod non vult, voluntate propriè acceptà, ita
potest metaphoricè significari velle id quod propriè
vult. Et in quæstionibus disputatis quæst. 23. de
voluntate Dei, art. 3. in resp. ad 6. sic habet:
Sciendum est quod voluntas signi tribus modis se
habet ad voluntatem beneplaciti: quædam enim
est voluntas signi quæ nunquam incidit in idem
cum voluntate beneplaciti, sicut permissio quæ
permittit mala fieri, cum mala fieri nunquam
velit: quædam semper in idem incidit, sicut
operatio; quædam verò quandoque incidit, &
quandoque non, sicut præceptum, prohibitio,
& consilium.

ARTICVLVS II.

An sit in Deo voluntas generalis, & ante-
cedens salvandi omnes homines, post Adæ
lapsum, subindeque Christus pro omnibus
hominibus mortuus sit?

17. **N**egat Jansenius libro 9. & 10. de gratia Chri-
sti Salvatoris, ubi docet Deum ante pecca-
tum Adæ, omnibus ac singulis hominibus æter-
nam voluisse conferre beatitudinem, volunta-
te generali & antecedenti, ex eaque in statu
innocentiæ profluxisse in primos parentes auxilia
sufficiencia, subdita ipsorum voluntati, quantum
ad efficaciam & usum; subindeque talem volun-
tatem in eo statu fuisse perutilem: sed non posse
statui voluntatem generalem, quæ Deus omnes
homines in damnatione primi peccati positos,
velit salvos fieri, & quæ omnibus præparet reme-
dia & auxilia generalia ad salutem necessaria.
Unde ibidem asserit, voluntatem antecedentem
homines salvandi post Adæ lapsum (si quæ in
Deo sit) nihil aliud esse quàm nudam velleita-
tem, qualem Deus habet erga jam damnatas
creaturas, sive homines, sive Angelos; quæ non
obstante potest Deus aliquos nolle salvos fieri,
ac re ipsa non vult, eos scilicet qui re ipsa damnan-
tur, quos idcirco ait destituisse mediis ad salutem
sufficiencia. Eandemque ob causam docet li-
bro 3. cap. 21. Christum non esse mortuum pro
redemptione & salute æterna omnium homi-
num, sed tantum electorum: pro salute autem
aliorum, non magis sanguinem fudisse, aut
etiam orasse, quàm pro salute ipsius diaboli.
Verba ejus hæc sunt. *Christus pro infidelium
in infidelitate morientium, aut justorum non
perseverantium salute mortuus non est, nec san-
guinem fudit, nec seipsum redemptionem de-
dit, nec Patrem oravit; imò non magis pro
æterna liberatione ipsorum, quàm pro diaboli
deprecatus est.*

Huic doctrinæ Jansenij aliquo modo favent
Gregorius Ariminensis, & Vazquez: licet enim
voluntatem generalem & antecedentem salvandi
omnes post Adæ lapsum, in Deo agnoscant, eam
tamen nolunt comprehendere parvulos in utero
materno decedentes; cum eis Deus nullum præ-
beat pro remissione peccati originalis remedium;
subindeque tenentur asserere, Christum pro illis
parvulis non esse mortuum.

§. I.

Conclusio affirmativa statuitur, & testimonio
Scripturæ, & SS. Patrum roboratur.

Dico igitur: Deum voluntate generali & an-
tecedenti, velle omnes homines, etiam
post Adæ lapsum, salvos facere.

Probatum primo ex celebri illo Apostoli testi-
monio 1. ad Timoth. 2. *Deus vult omnes salvos
fieri, & ad agnitionem veritatis venire.* Ubi in
primis sermonem esse de hominibus ut sunt in
statu naturæ lapsæ, patet; Tum quia Paulus lo-
quitur de hominibus prout nunc sunt, vult enim
fieri pro eis orationes & obsecrationes ad Deum:
nunc autem omnes homines sunt in statu naturæ
lapsæ. Tum etiam, quia si Apostolus loqueretur
tantum de voluntate nos salvandi in obedientia
Adæ innocentis, non dixisset, Deus vult omnes
homines salvos fieri, sed voluit salvos fieri:
ita enim in præterito exprimitur Dei voluntas,
cum præterit tempus impletionis illius: sicut
non dicimus nunc de Angelis malis, Deus vult,
sed tantum voluit illos salvos facere. Addo quod
Paulus ibidem ait, Christum ad hanc voluntatem
Dei implendam, obtulisse redemptionem
pro omnibus: Atqui redemptio supponit lapsum
in originale: Ergo loquitur de hominibus ut
sunt in statu naturæ lapsæ, & peccato originali
vitiatæ.

Secundo Apostolum non loqui de simplici velle-
itate & nuda complacentia, qualem Deus habet
circa merè possibilem, manifestum est, quan-
doquidem jubet ut oremus pro omnium hominum
salute: stultum verò esset pro merè possibili-
bus, v. g. pro conversione dæmonum, vel alterius
mundi creatione orare.

Tertiò, Licet verba illa Apostoli, intellecta
de voluntate efficaci & consequente, explicari
debeant per distributionem accommodam, vel
de universalitate incompleta, qualiter ea Au-
gustinus, Gregorius, alique SS. Patres locis
infra referendis exponunt; si tamen intelligantur
de voluntate antecedenti & inefficaci, ea de-
bere intelligi de singulis generum, & per distribu-
tionem completam, constat non solum authoritate
Damaſceni, hunc locum Apostoli in hoc
sensu intelligentis, sed etiam ex ipso Apostolo;
ejus enim discursus exigit, ut propositio illa
Deus vult omnes homines salvos fieri, generaliter
& de omnibus ac singulis hominibus intel-
ligatur: nam immediatè antea obsecrat ut oretur
pro omnibus: *Hoc enim bonum est* (inquit) *&
acceptum coram Salvatore nostro Deo, qui omnes
homines vult salvos fieri, & ad agnitionem veri-
tatis venire.* In quibus verbis particula univer-
salis, *omnis*, sine dubio eodem sensu in utroque
membro propositionis accipienda est, ne Paulus
loquatur æquivocè in tam brevi contextu, neve
ipsius ratio minimè idonea sit. Ita ut sicut oran-
dum est pro omnibus hominibus generaliter, &
sine exceptione (ut nemo negat esse de mente
Apostoli, & ex charitate deberi) ita Deus velit
omnes homines generaliter & sine exceptione
salvos fieri. Idque magis confirmat duplex ratio
immediatè post subjuncta ab Apostolo, quæ pro-
bat Deum velle omnes homines salvos fieri:

Unus enim Deus (inquit) *unus & mediator Dei
& hominum homo Christus Jesus, qui dedit re-
demptionem semetipsum pro omnibus. Quæ ver-
ba exponens Caietanus, sic ait: Ex hoc quod non*

nisi unus est Deus, omnium hominum curam illi uni incumbere manifestatur. & cum sit natura bonus, consequens est ut omnibus proponat salutem & agnitionem veritatis. Si namque essent plures dii, cogitari posset quod unus Deus haberet curam salvandi aliquos homines, & alius haberet curam salvandi alios: sed ubi unus tantum est Deus, illi uni incumbit cura omnium. Similiter etiam si plures essent mediatores inter Deum & homines, existimaretur quod unus esset mediator pro quibusdam, & alius pro aliis, sed ex quo unus est mediator Dei & hominum ad reconciliandum homines Deo, illi uni incumbit mediare inter Deum & omnes homines. Denique ab effectu manifestat Apostolus, quod etiam mediator vult omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire, ex hoc ipso quod dedit seipsum pretium ad redimendum NON ALIQUOS, SED OMNES.

21. Favent etiam S.S. Patres, generaliter & sine exceptione intelligendum esse Apostolum, Deumque velle salutem omnium plane hominum, passim docentes. Nam Clemens Romanus libro 2. Conflit. cap. 59. affirmat se id ab ore ipsius Christi accepisse; & Dionysius cap. 2. Eccl. Hierar. ait sacrorum præfectum Dei similitudine salutem cupere omnibus, & agnitionem veritatis. Item Ignatius Martyr Epist. 6. ad Philadelph. dicit, *Amatorem hominum esse Deum nostrum, & velle omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire: propter quod & Solem oriri facit super bonos & malos, & pluit super justos & injustos.* Et Origenes libro 4. contra Celsum paulo post initium, *JESUM vocat Medicum universorum, quantum in ipso est; Salvator enim venit omnibus hominibus.*

22. Eandem veritatem tradit Augustinus libro de spiritu & littera quem scripsit contra Pelagianos, cap. 33. dicens: *Vult Deus omnes homines salvos fieri, & in agnitionem veritatis venire; non sic tamen ut eis adimat liberum arbitrium, quo bene vel male utentes iustissime iudicentur.* Et Prosper in resp. ad 2. object. Vincentij, ubi ait: *Sincerissime credendum atque profitendum est: Deum velle ut omnes homines salvi fiant: Si quidem Apostolus, cuius ista sententia est, absolutissime præcipit quod in omnibus Ecclesiis piissime custoditur, ut Deo pro omnibus hominibus supplicetur.* Et in resp. ad object. Gallorum sent. 8. hæc scribit: *Qui dicit quod non omnes homines velit Deus salvos fieri, sed certum numerum predestinatorum, durius loquitur quam loquendum est de altitudine inscrutabilis gratia Dei, qui & omnes vult salvos fieri, atque ad agnitionem veritatis venire.* Idem docet in libris de vocatione Gentium, nam libro 2. cap. 25. hæc scribit: *Sive igitur novissima contempleris sæcula, seu prima, seu media, rationabiliter & pie creditur, omnes homines salvos fieri Deum velle, semperque voluisse.* Et cap. 28. *Fit manifestum quod diversis atque innumeris modis omnes homines vult Deus salvos fieri: sed qui veniunt, Dei auxilio diriguntur; qui non veniunt, sua pertinacia relucantur.* Denique Ecclesia in die Parasceves orans pro hæreticis & schismaticis, sic ait: *Omnipotens sempiternus Deus, qui salvos omnes, & neminem vis perire, respice ad animas diabolicâ fraude deceptas: ut omni hæreticâ pravitate depositâ, errantium corda respiciant, & ad veritatis tuæ redeant unitatem.*

§. II.

Eadem veritas ex generali Christi redemptione manifestatur.

Hoc argumentum tangitur à Caietano verbis supra relatis, potestque sub hac forma breviter proponi. Deus vult salvare eos omnes pro quibus Christus passus & mortuus est, seu pro quibus ordinavit mortem & passionem suam: sed Christus mortuus est, & mortem ac passionem suam obtulit, & ordinavit ad salutem, non paucorum tantum, sed omnium, & singulorum hominum: Ergo Deus omnes, & singulos homines, voluntate antecedenti vult salvos esse. Major constat ex eo quod mors & passio Christi, ex voluntate salvandi homines duxit originem. Minor verò probatur ex variis Scripturæ locis, in quibus hæc generalis Christi redemptio aperte declaratur. Dicitur enim ad Romanos 8. *Qui proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum.* Ad Rom. 5. *Per unius delictum in omnes homines in condemnationem, & per unius justitiam in omnes homines in justificationem.* 2. ad Corint. 5. *Si unus pro omnibus mortuus est Christus, ut qui vivunt non sibi vivunt, sed ei qui pro omnibus mortuus est.* Denique 1. Joan. 2. *Ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris tantum, sed etiam pro totius mundi.* Quibus auctoritatibus adjungi possunt orationes Ecclesiæ, quæ in solemnibus precibus frequenter hæc verba repetit: *Fidelium omnium conditor & redemptor; & in hymnis Ecclesiasticis: Jesu Redemptor omnium.*

Duplici evasione conatur Janfenius tam aperta Scripturæ testimonia eludere. In primis dicit, his locis solum significari, mortem Christi esse pretio & valore per se sufficientem pro omnibus, at non ordinatione Christi, & Dei, oblatam esse pro omnibus.

Secundo respondet, quod quando Christus dicitur mortuus pro omnibus, hoc non debet intelligi pro singulis generum, sed pro genere singulorum: ita ut pro aliquo ex quocumque genere, statu, & conditione, non verò pro omnibus, & singulis in individuo, & in particulari mortuus fuerit.

Verum utraque hæc evasio pugnare videtur contra definitionem Tridentini sess. 6. cap. 3. ubi definit Christum mortuum esse pro omnibus, in eo sensu in quo negabatur à Calvino: Calvinus autem non negabat Christum esse mortuum pro omnibus, quantum ad sufficientiam pretij, neque etiam pro aliquibus ex omni genere & conditione: nam in caput 17. Joannis, utraque evasione utitur ad explicanda Scripturæ loca, in quibus dicitur Christum esse mortuum pro omnibus: Ergo &c.

Præterea utraque hæc responsio efficaciter confutari potest. Nam contra primam inflari potest, quando dicitur Christum dedisse semetipsum redemptionem pro aliquo, hoc ita intelligi, & explicari debet, ut significetur Christum se dedisse in redemptionem, & gratiam illius, & ad ejus utilitatem & salutem: particula enim pro applicatur causæ finali cui, ut constat quando dicitur, quod medicus venit in domum pro salute infirmi: sensus enim est, illum venisse in ejus commodum, & utilitatem, & ad procurandam illi sanitatem: unde cum Scriptura locis citatis dicit Christum mortuum esse pro omni-

bus, hoc debet intelligi in salutem & gratiam omnium.

Adde quòd, si verba illa Scripturæ significarent tantum Christi redemptionem esse ex parte sua pretium sufficiens valore, sed non ordinatione Dei & Christi destinatum in salutem hominum, posset eadem proprietate Christus dici mortuus & crucifixus pro Dæmonibus, cum pretium sanguinis & mortis ejus, utpote valoris infiniti, fuerit de se sufficientissimum ad redimendos non solum homines, sed etiam Dæmones, si voluisset illud ordinare pro eorum salute & redemptione.

28. Contra secundam evasionem est etiam efficax argumentum ex verbis Apostoli 2. ad Corinth. 5. supra relatis: *Si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt &c.* Quo loco probat quòd omnes & singuli homines mortui sunt, id est contraxerunt debitum moriendi in Adamo, ex eo quòd Christus pro omnibus mortuus est: Atqui omnes omnino distributivè mortui sunt in Adamo, & in eo contraxerunt debitum moriendi: Ergo & Christus mortuus est pro omnibus, & singulis hominibus distributivè, & non solum pro generibus singularum. Quo argumento utitur D. Augustinus libro 6. adversus Julianum cap. 4. ubi probat omnes & singulos homines contraxisse peccatū originale, ex illo loco Pauli, & infert tã verè omnes homines mortuos esse in Adamo, quàm verè pro omnibus Christus mortuus est: Sed omnes & singuli mortui sunt in Adamo: Ergo pro omnibus & singulis Christus mortuus est.

§. III.

Sanctorum Patrum testimonia expenduntur.

29. **I**N eandem veritatem unanimiter conspirant **ISS.** Patres, tam Græci, quàm Latini, quorum aliqua testimonia illustriora referre sufficiet. Ex Græcis igitur Nazianzenus orat. 25. ait: *Omnes citra ullam exceptionem instaurati sumus per celestem Adamum: qui primi Ade participes fuimus, & à serpente decepti, & peccato mortui.* Et Chrysostomus homil. 4. in cap. 2. Epist. ad Hebræos: *Ut gratia Dei pro omnibus gustaret mortem: non pro fidelibus tantum, sed pro universo mundo, ipse enim pro omnibus mortuus est.* Similiter Epiphanius hæresi 55. *Pro toto quidem mundo se obtulit ipse victima, ipse sacrificium, ipse sacerdos, ipse altare, ipse Deus, ipse homo, ipse Rex, ipse Pontifex, ipse ovis: omnia id nobis pro nobis factus est, ut nobis omnibus, omnibus modis vita fieret.*
30. Ex Latinis verò idem disertè affirmant Ambrosius serm. in Psalm. 118. versu 64. sic dicens: *Mysticus Sol ille justitia omnibus ortus est, omnibus venit, omnibus passus est, & omnibus surrexit.* Et Leo Papa serm. 11. de passione, ubi sic ait: *Pro omnibus impiis mortuo Domino, etiam Judas in eo potuisset consequi remedium, si non festinasset ad laqueum.* Et serm. 1. de Nativit. Domini, *Dominus noster peccati mortisque destructor, sicut nullum à reatu liberum reperit, ita liberandis omnibus venit.* Prosper etiam libro 2. de vocat. Gent. cap. 16. eandem veritatem aperitissimè tradit, his verbis: *Nulla ratio dubitandi est, Jesum Christum Dominum nostrum pro impiis & peccatoribus mortuum: à quorum numero si aliquis liber inventus est, non est pro omnibus mortuus Christus, sed prorsus pro omnibus mortuus Christus.*
31. Plurima etiam extant Augustini testimonia in ejusdem rei confirmationem, quæ vitandæ consu-

A fionis gratiã, ad quatuor classes reducã. Primi generis ea sunt, quibus S. Doctor disertissimè affirmat pro iis omnibus Christum obiisse, quos in mundi fine judicabit. Omnium summam complectuntur aurea hæc verba quæ habet in Psalm. 95. sub finem: *Judicabit orbem terrarum in aequitate: non partem, quia non partem emit: totum judicare habet, quia pro toto pretium dedit.* Explicat paulò post quid nomine orbis terrarum intelligat. *Judicabit orbem terrarum in aequitate, & populos in veritate sua. Quæ est aequitas & veritas? Congregabit secum electos suos ad judicandum, ceteros autem separabit adinvicem.* Posturus est enim alios ad dexteram, alios ad sinistram &c. Igitur orbis terrarum nomine, eos omnes intelligit, qui in judicio cum ad dexteram, tum ad sinistram collocabuntur, id est electos omnes ac reprobos, adeoque cum asserit Christum judicaturum totum orbem, quia totum emit, disertè significat, Christum electos ac reprobos omnes judicaturum, quia pro electis & reprobis sanguinem fudit. *Totum judicare habet, quia pro toto sanguinem dedit.*

Addit libro 2. de Symb. ad Cathecum. cap. 8. Christum reprobis, & maxime Judæis ejus crucifixoribus, dicturum in die judicij: *Videtur vulnera quæ infixistis, agnoscitis id latus quod pupugistis, quoniam & per vos, & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis.* Quod Laurentius Justinianus libro ligni vitæ cap. 4. aliis verbis expressit; *Apparebit (inquit) crux in ostensione suæ justitiæ, ut appareat quòd justissimè reprobi sint damnati, ad quos Dominus Jesus in spiritu sic loquetur: Ego propter vos factus sum homo, propter vos alligatus, conspuus, delusus, flagellatus, & crucifixus. Vbi est tantarum mearum fructus injuriarum? Ecce pretium sanguinis mei, quem dedi pro redemptione animarum vestrarum. Vbi est servitus mea, quam pretio sanguinis mei mihi dedistis &c.* Similia habet Cæsarius Arelatenfis homil. 27. ubi etiam asserit, Christum omnibus vulnera sua cum exprobratione ostensurum, quia prima erit in reos sententia reverentiarum præsentia cicatricum.

D Testimonia secundæ classis ea sunt quibus Augustinus docet multos reipsa perire & damnari, pro quibus salute donandis Christus mortuus est. Nam in Psalmum 68. sub finem, loquens de Juda proditore, quem constat esse reprobum & damnatum, asserit Christum eum redimere voluisse, atque ut illi vitam æternam conferret, sanguinem suum impendisse: *Christus pati venerat (inquit) & punivit per quem passus est: nam Judas traditor punitus est. Sed nos redemit sanguine suo, & punivit eum de pretio suo. Projectit enim pretium argenti, quo ab illo Dominus venditus erat, nec agnovit pretium quo ipse à Domino redemptus erat.*

E Nec valet responsio Janfenij dicentis Christum pro reprobis mortuum esse, ut baptismū aut gratiam aliquam temporalem consequerentur, non verò ut ad salutem pervenirent æternam. Nam D. Thomas in cap. 8. Epist. 1. ad Corinth. hæc verba Apostoli: *Peribit infirmus in tua scientia frater pro quo Christus mortuus est.* sic interpretatur: *Peribit infirmus in tua scientia frater, propter quem salvandum, Christus mortuus est.*

Adde quòd, cum gratia quam in baptismo accipimus, ex natura sua medium sit ad æternam beatitudinem ordinatum; non potest Christus velle ferio ejusmodi gratiam alicui tribuere, nisi ex intentione seu voluntate antecedente, æternæ salutis illi conferendæ.

Ad tertium

34. Ad tertiam classem ea testimonia pertinent quibus S. Doctor disertè affirmat Christum morientem, etiam reproborum salutem sitivisse, ait enim Enarrat. in Psal. 68. conc. 1. post medium: *Sitis ipse erat, quando dixit mulieri: sitio, da mihi bibere: fidem quippe ipse sitiebat. Et de cruce cum diceret, sitio, fidem illorum querebat, pro quibus dixerat, Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt.*

Similia habet D. Bernardus Tractatu de passione cap. 13. dicens: *Non satis credibile est Christum de siti corporali dixisse, sitio &c. sed potius desiderium ardentissimum salutis nostræ ipsum credimus sitivisse.* Unde Arnoldus Carnotensis, Bernardi familiaris, Tractatu de septem verbis, vocat sitim hanc *Sacramentalem*, quia in ea non tam desideratur potus, quam hominum salus. Quod disertè tradit S. Thomas in cap. 19. Joan. lect. 3. his verbis: *Per hoc quod dicit sitio, ostenditur ejus ardens desiderium de salute generis humani, 1. ad Timoth. 2. vult omnes homines salvos fieri, Luca 19. venit Filius hominis querere & salvum facere quod perierat. Vehemens autem desiderium consuevit exprimere per sitim.* His consonat illud Laurentij Justiniani libro. de agone cap. 19. *Sitis hac de ardore dilectionis, de amoris fonte, de latitudine nascitur charitatis; sitiiebat nos, & dare se nobis desiderabat &c.*

35. Ad quartam classem spectant ea testimonia, quibus S. Augustinus manifestè indicat, Christi è cruce pendens orationem, omnes proflus ejus inimicos, nullo excepto, complecti, cum asserit eam exemplum esse tum orationis, quâ S. Stephanus pro omnibus lapidantibus veniam petebat, tum etiam illius quam pro inimicis omnibus fundere debemus. Multa sunt & præclara in eam sententiam S. Doctoris testimonia: unum duntaxat proferam ex sermone 4. de Sanctis, quo reliqua summatim comprehenduntur. *Attende (inquit) Stephanum conservum tuum. Homo erat, sicut & tu, de massa peccati creatus, sicut & tu; eo pretio redemptus quo tu. Cum à Judæis saxorum grandine quateretur, non solum non comminabatur, sed insuper lapidatoribus suis veniam precabatur: postis enim genibus orabat dicens, Domine ne statuas illis hoc peccatum. Illi lapidabant, & ille orabat: illi enim furore prosequerentur, ille pacatus Christum sequebatur. Sic ille Stephanum exprimit Christum imitantem. Paulo post Christum ipsum ita nos omnes alloquentem inducit. Doccam te ut imiteris me. In cruce pendens dixi, Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt. Docui hoc milites meos, docui hoc martyres meos. Si Stephani, si Martyrum, si Christianorum oratio, quâ inimicis veniam precantur, imperfecta quædam imitatio est orationis illius quâ Christus dixit, Pater ignosce illis: necesse est hæc verba, omnes Christi tortores, inter quos multi erant reprobi, comprehendisse: constat enim Stephanum ac Martyres pro omnibus omnino carnificibus suis orasse, Christianos verò alios, pro omnibus inimicis suis, nullo excepto, orare debere. Unde idem S. Doctor ibidem ait: *Quando Christus in cruce pendens orabat, videbat, & providebat omnes inimicos, sed multos ex illis futuros amicos providebat, & ideo omnibus veniam postulabat. Illi se videbant, & ille orabat: illi dicebant Pilato, crucifige; ille clamabat, Pater ignosce.**

Mitto plura alia SS. Patrum testimonia, assentientium ideò Christum in medio terræ salutem hominum operatum esse, ut omnes salvos faceret.

Tom. I.

A Ideò extra portam passum, ut pro omnibus sanguinem suum funderet. Ideò in cruce suspensum, ut omnes ad se traheret. Ideò denique cruci affixum, ut *crux Christi, non templi esset ara, sed mundi*, ut loquitur Leo Papa serm. 8. de passione.

§. IV.

Absurdus & inconvenientibus Jansenij error exploditur.

I Numeram ferè sunt absurda & inconvenientia quæ ex Jansenij sententia sequi videntur, nos hic tantum præcipua & manifestiora colligemus.

In primis ergo hæc sententia facit charitatem Christi erga homines angustam, nam juxta illam Christus innumeris hominibus claudit viscera suæ misericordiæ, & illos ab effectu suæ charitatis excludit, eamque facit strictiorem & angustiorem, quàm debeat esse charitas cujuscumque fidelis, quæ debet ad omnes homines se extendere, & dicere quod Paulus ad Philippenses dicebat: *Testis est mihi Deus quomodo cupiam vos in visceribus Jesu Christi.* Unde Augustinus serm. 60. de tempore: *Si boni tantummodo amandi sunt, quid dicimus de Deo nostro, de quo scriptum est: sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. Quid enim boni fecerat mundus, ut eum sic dilexerit Deus? Omnes enim homines non solum malos, sed etiam impios, & originali peccato mortuos, in anima Christus invenit, & tamen cum tales essemus dilexit nos.*

Secundò, Jansenius facit charitatem Christi simulatam: nam si Christus non voluisset (voluntate saltem antecedenti) salutem Judæorum, nec pro eis offerre Patri pretium sui sanguinis intendisset, procul dubio simulata & fictitia fuisset ejus charitas, quando cum lachrymis dicebat: *Jerusalem Jerusalem que occidis Prophetas, quoties volui congregare filios tuos, &c.*

Tertio, si pro omnium ac singulorum salute Christus non obierit, nutat unum ex præcipuis fidei nostræ fundamentis: nam juxta doctrinam & institutionem Ecclesiæ, unusquisque fidelis tenetur credere, Christum esse suum Redemptorem, non minùs quàm Deum esse suum Creatorem, & illum ut talem invocare: At hoc non potest credere, si Christus aliquorum tantùm Redemptor est; præsertim verò, si dicatur esse tantùm Redemptor electorum; de quorum numero se esse nemo credere potest sine speciali revelatione, ut definit Tridentinum sess. 6. cap. 13. Ergo &c. Unde contra Jansenium instaurare possumus argumentum quo Adversus Calvinistas utitur Malderus, Antuerpiensis Episcopus. Omnes omnino, adeòque etiam reprobi, tenentur credere Dei Filium pro ipsorum salute mortuum esse, ut patet ex illo Symboli Nicæni: *Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de caelis &c.* At non tenentur credere aliquid falsum, aut dubium; cum fides Theologica quæ à nobis exigitur, nec circa falsum, nec circa dubium versari possit: Ergo nedum verum, sed etiam certum & indubitatum est, Dei Filium pro omnium, atque adeò etiam pro reproborum salute, mortuum esse. Unde in Concilio Caristacensi anno 846. celebrato, cap. 4. sic dicitur: *Christus Jesus Dominus noster, sicut nullus homo est, fuit, vel erit, cujus in illo natura assumpta non fuerit, ita nullus est, fuit, vel erit homo, pro quo passus non fuerit, licet non omnes passionis ejus mysterio redimatur.* Eadem veritas expressè traditur à Trident. sess. 6. cap. 3. his verbis: *Et si ille*

G G g

pro omnibus mortuus est, non omnes tamen beneficii mortis eius recipiunt, sed *id duntaxat quibus meritum passionis eius communicatur.*

39. Quarto ruit spes Theologica, nisi Christus pro omnium ac singulorum salute mortem suam Patri obtulerit; nam hoc fundamento Christianorum spes nititur, quod Christus sanguinem fuderit, ut ipsi non ad baptismum tantum, sed etiam ad salutem perveniant. Unde Augustinus libro medii. cap. 14. *Omnis spes & totius fiducia certitudo mihi est in pretioso sanguine Christi, qui effusus est propter nos & propter nostram salutem.* Et Enarrat. in Psal. 143. asserit neminem esse qui aeternam salutem sperare non debeat, quia Christus in caelestis gloriae pignus, sanguinem suum nobis tradidit. *Tales arras accepimus (inquit) tenemus mortem Christi, tenemus sanguinem Christi. Erigat ergo se humana fragilitas, non desperet, non se collidat, non se avertat, non dicat, non ero beatus. Et mox subjungit: Quid tibi promisit Deus o homo mortalis? Quod victurus es in aeternum. Non credis? Crede, crede: plus est jam quod fecit, quam quod promisit. Quid fecit? Mortuus est pro te. Quid promisit? Quod vires cum illo. Incredibilis est quod mortuus sit aeternus, quam quod in aeternum vivat mortalis. Iam quod incredibilis est tenemus. Si propter homines mortuus est Deus, non est victurus homo cum Deo? Non est victurus mortalis in aeternum, propter quem mortuus est qui vivit in aeternum? Censet igitur Augustinus, Christi mortem & passionem esse praecipuum spei nostrae sustentaculum, subindeque negari non potest, Christi sanguinem pro eorum omnium salute, qui ejusmodi spem concipiunt, fuisse profusum: At non soli electi, sed etiam reprobi, spem Theologicam persaepe concipiunt: Igitur negari non potest, Christi sanguinem, non tantum pro electorum, sed etiam pro reproborum salute, fuisse fusum.*

40. Denique Jansenij sententia, non solum fidem mutilat, & spem infringit, verum etiam refrigerat charitatem, quae Theologicarum virtutum princeps est, & omnium charismatum excellentissimum; nam cum multa sint divini illius amoris fomenta, eum tamen praecipue fovet & inflammatur certa fides & recordatio dilectionis Christi erga nos, quam praecipue exhibuit moriendo pro nobis in cruce. Unde Apostolus 2. ad Corinth. 5. *Charitas Christi urget nos, estimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sumus, & pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est.* Et Bernardus in Cantica: *Super omnia te reddidit amabilem, o bone Jesu, calix quem bibisti, opus meae redemptionis.* Similiter Augustinus Tractatu 2. in Epist. 1. Joan. *Omnes (inquit) illius simus, qui pro nobis mortuus est, qui pro nobis crucifixus est.* Et in libro de Sancta Virginitate. *Internis luminibus inspicite vulnera pendens, cicatrices resurgens, sanguinem morientis. Hec quanti valeant cogitare, haec in statera cordis vestri appendite &c. Toto vobis figuratur in cruce, qui pro vobis fixus est in cruce.* Haec est ergo praecipuum divinae charitatis incentivum, quod nobis Jansenius eripit, cum pro electorum tantum salute Christum mortuum esse affirmat; cum enim de sua praedestinatione, seclusa speciali revelatione, nemo certus esse possit, si Christus pro electorum tantum salute mortem subit, incerti erunt omnes an tanto beneficio donati sint, subindeque ex illius recordatione, ipsorum charitatem erga Christum accendi vel foveri non poterit.

S. V.

Convelluntur praecipua fundamenta Jansenij.

41. Objicit in primis Jansenius: D. Augustinus pluribus in locis exponens praedictum locum Apostoli 1. ad Timoth. 2. *Deus vult omnes homines salvos fieri*, nusquam illum intellexit universaliter, & secundum distributionem completam, sed semper ei aliquam restrictionem & limitationem adhibuit. Nam lib. 4. contra Julian. cap. 8. de corrept. & gratia cap. 14. & de praedestin. Sanctorum cap. 8. docet haec verba Apostoli esse intelligenda secundum distributionem accommodam, & non universaliter; ita quod Deus non velit salvare omnes absolute, sed quod velit salvare eos omnes qui salvantur. Sicut dicitur aliquis magister docere omnes pueros aliqujus civitatis, non quod omnes addiscant, sed quia nullus nisi ab illo discit.

42. Secunda restrictio ejusdem loci est, quod ly omnes sumatur quidem universaliter, sed universalitate quadam incompleta, & pro generibus singulorum, non pro singulis generum. Sicut dicitur omne animal fuisse in arca Noe, quia ex omni genere animantium aliquod fuit. Et sicut Lucae 11. Pharisei dicuntur decimare omne olus, quia ex omni genere herbarum solvebant decimas. Ita hunc locum Apostoli exponit idem Augustinus in Enchir. cap. 105. ubi ait: *Aut certe sic dictum est, qui omnes homines vult salvos fieri, non quod nullus hominum esset quem salvum fieri noller, qui virtutes miraculorum facere noluit apud eos quos dicit aduros fuisse penitentiam, si fecisset. Sed ut per omnes homines, omne genus humanum intelligamus: per quas cumque differentias distributum: Reges, privatos, nobiles, ignobiles, sublimes, humiles, doctos, indoctos, integri corporis, debiles, ingeniosos, tardicordes, fatuos, divites, pauperes, mediocres, mares, feminas, infantes, pueros, adolescentes, juvenes, seniores, senes, in linguis omnibus, in moribus omnibus, in artibus omnibus, in professionibus omnibus, in voluntatum & conscientiarum varietate innumerabili constitutos, & si quid aliud differentiarum est in hominibus. Eandem explicationem adhibet D.*

43. Gregorius in 1. Regum lib. 5. ubi ait: *Omnes quippe homines vult salvos fieri, quia de omni genere hominum eligit, quos ad gaudium aeternae salutis trahit.* Tertia expositio Augustini est, quod Deus velit omnes homines salvos fieri, non formaliter, sed causaliter; quia facit Sanctos velle & procurare omnium salutem: dixit enim Apostolus, *Predicaverit Evangelium omni creatura, docete omnes gentes, baptizantes eos, &c.* Sicut Spiritus Sanctus postulare pro nobis dicitur, quatenus facit ut postulemus. Ita idem S. Doctor de corrept. & gratia cap. 15. Cum ergo in explicationem verborum Pauli toties Augustinus incidit, & nunquam ea intellexerit universaliter de omnibus hominibus; ex illo loco Apostoli non licet inferre, dari in Deo voluntatem antecedentem de salute omnium hominum.

44. Respondet Vazquez hic disp. 83. cap. 2. num. 12. Augustinum, locum illum Pauli, nullo ex illis tribus modis recte exposuisse. Idem dicit Petavius Tomo 1. lib. 10. cap. 3. ubi sic habet: *Scio quam variis modis locus iste vexatus sit ab iis qui contrarium sentiunt: tres quatuorve ex Augustino commemorati sunt a nobis, cum illius opinionem exponeremus, qui mihi quidem ad eludendum magis excogitati, quam certi ac solidi videri solent.*

45. Verum hæc responsio non potest à temeritate excusari. Primò, quia doctrina Augustini in materia de gratia & prædestinatione, non est doctrina alicujus particularis Doctoris, sed totius Ecclesie, ut dicit Bellarminus, & fatetur ipsemet Petavius Tomo. 1. lib. 9. cap. 6. his verbis: *Omnium Latinorum quorum in hac de gratia, vel electione, ac prædestinatione controversia, majorem dixi auctoritatem esse, princeps est consensu Theologorum Augustinus, cujus de gratia sententiam, quotquot deinde consecuti sunt Patres ac Doctores, tum verò Ecclesie Romane Præsules, Præsulumque Convenus aliorum, ratam & Catholicam esse judicant, ut hoc satis magnam putarent veritatis argumentum, quod ab Augustino positum ac decretum esse constaret.* Addo quòd Hormisdæ Papa in Epist. ad Possessorem Episcopum, remittit cunctos Fideles ad libros Augustini; ut ibi videre possint, quid de gratia & prædestinatione, Romana sentiat Ecclesia.

46. Secundò ejusdem responsionis temeritas constat, ex eo quòd non solum D. Thomas hic art. 6. ad 1. & 1. ad Timoth. 2. lect. 1. sed etiam plures alij Sancti Patres & Ecclesie Doctores, eodem modo exponunt & intelligunt prædicta verba Apostoli. Inter quos præcipui sunt D. Gregorius supra relatus, S. Prosper in Epist. ad Rufinum, S. Fulgentius de Incarnatione & gratia cap. 31. Author librorum hypognosticon, lib. 6. sub finem, Lupus Servatus de tribus quæst. qu. 2. de prædest. & denique Epistola Synodalis Astorum Episcoporum in Sardinia exulum, & acta Ecclesie Lugdunensis sub beato Remigio ejus Archiepiscopo. Ex quibus omnibus satis constat, quantum illi duo Authores excefferint, dum illas Augustini expositiones, non rectas, & ad eludendum magis excogitatas, quam certas & solidas, appellarunt. Hac ergo responsione rejecta.

47. Facile responderi potest cum Joanne à S. Thoma, quòd expositiones Augustini non contradicunt Damasceno, sed utraque expositio in diverso sensu procedit: quia loquendo de voluntate antecedenti & inefficaci, verum est quòd vult omnes, nullo excepto, salvos esse. At verò loquendo de voluntate efficaci & consequenti, etiam est verum, quòd non vult omnes de facto salvari, vult tamen ex omnibus aliquos, & quòd nullus salvatur nisi per ejus voluntatem. Ecce qualiter verum vero consonat, nec Damasceno contradicit Augustinus, nec Damascenus Augustino. Unde S. Thomas in 1. dist. 46. qu. 1. art. 1. ad 1. *Secundum Damascenum* (inquit) *verbum Apostoli intelligitur de voluntate antecedente & non de consequente, sed secundum Augustinum intelligitur de consequente. Unde exponit eam dupliciter: uno modo ut sit distributio accommodata pro omnibus qui salvantur; alio modo ut sit distributio pro generibus singulorum &c.* Et in 1. ad Timoth. cap. 2. lect. 1. ostendit nihil inter illas expositiones esse dissidij, & Augustinianas optimè cum ea cõsistere quæ à S. Damasceno traditur. Favetque ipsemet Augustinus in Enchiridio cap. 103. ubi postquam duas priores expositiones tradidit, subdit: *Quocumque alio modo id potest intelligi, dummodo concedere non cogamur, aliquid omnipotentem voluisse fieri, factumque non esse.*

48. Sed quæres, quid causa sit cur idem S. Doctor locis citatis, Apostoli verba, de consequente potius & absoluta voluntate, quam de conditionata & antecedente interpretetur.

Respondeo ideò Augustinum locis citatis verba Tom. I.

A illa Apostoli de consequente & absoluta voluntate interpretari, quia ibi de Sanctorum prædestinatione & vocatione Dei secundum propositum stabilienda agebat contra Pelagianos & Semipelagianos, qui ut refert Prosper in Epistola ad Augustinum, stantebant Deum velle hominum salutem, generali tantum, indiscretà, & indifferenti voluntate: ita ut quòd prædestinati potius quam reprobi salvarentur, nullo modo in specialem Dei providentiam, & peculiarem quandam ipsius voluntatem, sed in humanam dubitaret refundere. Unde Prosper epistolâ citatâ hæc scribit ad Augustinum: *Contrarium putant Patrum opinionis, & Ecclesiastico sensui, quidquid de vocatione electorum secundum Dei propositum disputasti.*

B Ut ergo S. Doctor efficacem illam Dei voluntatem, quâ Deus prædestinatos certò ad salutem promovet, firmiter stabiliret, & à Pelagianorum & Semipelagianorum argumentis defenderet, verba illa Apostoli, *Deus vult omnes homines salvos fieri*, de efficaci voluntate, quâ divina prædestinatio continetur, exponebat; eaque subinde non universaliter, sed per distributionem accommodatam, aut pro generibus singulorum, non pro singulis generum, esse intelligenda assererat.

§. VI.

Diluuntur alia argumenta Jansenij.

C Objicit secundò Jansenius plura Scripturæ testimonia, quibus videtur insinuari Christum non esse mortuum pro omnibus, nec suam passionem & redemptionem, pro omnium salute ordinasse. Præcipuus locus est ille qui habetur Matth. 26. ubi dicitur: *Hic est sanguis novi testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum.* Si pro multis (inquit) ergo non pro omnibus. Præterea Scriptura variis in locis asserit, quòd Christus non est mortuus pro impiis, quòd Deus non vult salvare infideles, nec peccatores, &c.

D Ad primum locum respondeo, plures illi adhiberi explicationes. In primis aliqui dicunt, non esse extraneum in Scriptura, ut interdum per hoc nomen, *multi*, designentur omnes: hoc enim fundamentum habet in Apostolo, qui eodem termino utitur, ad probandum peccatum originale in omnes & singulos filios Adæ esse transfusum: dicit enim ad Rom. 5. *Sicut per inobedientiam unius hominis, peccatores constituti sunt multi: ita & per unius obedientiam, justi constituuntur multi.*

E Secundò dici potest, quòd interdum in Scriptura eventus rei futuræ exprimitur per modum intentionis: quemadmodum cum dicitur, *Hoc factum est ut impleretur propheta*: id est ita factum est, quòd sequatur inde impletas esse prophetias. Et in hoc sensu dici potest Christi sanguis pro multis tantum effusus, id est eo eventu, ut fructus ejus non in omnes, sed tantum in multos redundet; quia multi sunt qui ex propria malitia vel negligentia, talem fructum impediunt.

Tertiò hic locus ab aliis ita explicari solet, ut Christi sanguis significetur effusus pro multis, quoad efficaciam, & pro omnibus quantum ad sufficientiam. Unde D. Thomas super illum locum Matthæi ait: *Sanguinem Christi fufum esse, & pro multis, & pro omnibus: quia si consideretur sufficientia, ipse est propitiatio pro peccatis nostris, & non pro nostris tantum, sed pro totius mundi, sed si consideremus efficaciam, effectum*

non habet, nisi in his qui salvantur, & hoc ex culpa hominum.

33. Ad alia loca Scripturæ in quibus dicitur Christum non esse mortuum pro impiis, & nolle salvare infideles & peccatores: dicendum est, Scripturam in his locis non excludere à Christi redemptione, vel Dei benevolentia, personas illas substantialiter, quas contingit esse sub peccato, vel infidelitate; sed tantum exprimi in illis propositionibus, conditionem cum qua reduplicative Deus non vult salutem in illis exequi: id est significari, Deum non velle salvare peccatores aut infideles, manentes in peccato aut infidelitate.

34. Ex quo intelliges verba Concilij Valentini 3. cap. 4. ubi dicitur: *Christus non est mortuus pro his, qui in impietate mortui erant ante passionem ejus*: sensus enim est, illum non esse mortuum pro illis, eo sine ut jam positus in statu damnationis, post exitum hujus vitæ applicaretur eis sua redemptio: unde in illo Concilio citatur propheticum oraculum Osee, quo Christus dicitur inferni esse dominator, non liberator: non tamen dicitur in illo Concilio, quod illis quos jam damnatos Christus reperit in inferis, non fuerit tempore vitæ illorum oblata Christi redemptio, & auxilia ad salutem sufficientia.

35. Objicit tertio Jansenius quædam Augustini testimonia, quæ videntur favere suæ sententiæ. Nam Epist. 2. ad Evodium ait: *Non perit unus ex his pro quibus mortuus est Christus*. Et serm. 8. natalis S. Vincentij, *Christus non perdit quos emit sanguine*. Item sæpius repetit, illos esse tantum redemptos à Christo qui actu salvantur: Ergo ex Augustino Christus non est mortuus pro reprobis, sed tantum pro prædestinatis.

36. Respondeo quod quando D. Augustinus dicit, *neminem perire ex his pro quibus mortuus est Christus, aut illum neminem perdere ex his quos suo sanguine redemit*, solum intendit, neminem perire, aut perdi à Christo, ex impotentia eos custodiendi & defendendi, vel ex defectu virtutis, ut enim ipsemet dicebat Joan. 10. *Nemo rapiet oves meas de manu mea*. Non autem intendit, quod nemo pereat ex propria libertate, vel culpa: nam Joan. 17. dicit Christus, perisse aliquem eorum quos à Patre sibi datos acceperat, filium scilicet perditionis.

37. Ad aliud quod additur, dicendum est, quod hæc vox, *redimere*, duos habet sensus. In primis enim redimere significat sufficiens pretium pro libertate captivi offerre, cum voluntate sincera ut tale pretium illi applicetur. Secundo *redimere* idem significat quod actu liberare captivum à servitute. Quando ergo D. Augustinus dicit illos tantum esse redemptos à Christo qui actu salvantur, loquitur de redemptione non in primo, sed in secundo sensu, ut explicat D. Prosper in responsi. ad 1. objectionem Vincentianam, his verbis: *Cum propter unam omnium naturam, & unam omnium causam, à Domino nostro in veritate susceptam, rectè omnes dicantur redempti, & tamen non omnes à captivitate sint liberati, redemptionis proprietas penes illos est, qui non jam vasa diaboli, sed membra sunt Christi*. Id est hi tantum dicuntur redempti, qui sunt iustificati, & à potestate diaboli liberati.

38. Objicit insuper Jansenius: Christus non oravit pro reprobis, sed solum pro prædestinatis: Ergo non pro illis, sed tantum pro istis mortuus est. Consequentia videtur legitima ex paritate rationis, Antecedens verò probatur ex verbis illis

A Christi Joan. 17. *Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi*, quæ S. Augustinus sic interpretatur, ut ab illa oratione reprobos excludat. Similiter S. Thomas in cap. 17. Joan. lect. 2. hæc verba, *Non pro mundo rogo*, sic exponit, *Id est pro mundi dilectoribus*. Unde idem S. Doctor 3. p. qu. 21. art. 4. ad 2. ait, *Christum non orasse pro omnibus crucifixoribus, neque etiam pro omnibus qui erant credituri in eum*: Ergo Christus non oravit pro reprobis, sed solum pro prædestinatis.

Respondeo primò, dato Antecedente, negando Consequentiam, nam ut rectè observavit Cardinalis Toletus super cap. 17. Joan. annot. 8. Christi oratio, atque mors, sic inter se comparantur, ut Christus animam agens pro iis omnibus sanguinem obtulerit pro quibus aliquando preces fuderit; non verò pro illis omnibus semper oravit, pro quibus erat moriturus: quia Christi sacrificium generale esse debuit, eoque completi omnes quibus bene volebat; preces verò quandoque particulares esse potuerunt.

Respondeo secundò, negando Antecedens, ad cuius probationem dicendum, quod quando Christus dicebat Joan. 17. *Non pro mundo rogo*, solum declarare volebat se non orare pro mundo, seu pro mundi dilectoribus, ut interpretatur S. Thomas, oratione illà peculiari quam tunc Christus post cænam ultimam fundebat pro solis Apostolis; non autem quod nullo planè modo pro mundo & dilectoribus orare intendebat; nam ibidem versu 21. orat ut mundus credat in eum, & in cruce pendens pro crucifixoribus suis oravit, & verba illa, *Pater ignosce illis*, ad omnes tortores suos extendit, ut supra ex Augustino vidimus. Unde quando S. Thomas loco citato ex tertia parte ait, *Christum non orasse pro omnibus crucifixoribus suis, & que etiam pro omnibus qui erant credituri in eum*, non intendit quod Christus nullo modo pro ipsis oraverit, sed solum quod pro ipsis non oraverit oratione absolutà, & procedente ex voluntate consequenti, atque ut illis vitam æternam & media efficaciter ad illam conducentia à Patre obtineret, sic enim oravit solum pro prædestinatis. Unde statim subdit Doctor Sanctus, *Sed pro his solum qui erant prædestinati, ut per ipsam vitam consequerentur æternam*. Quibus verbis aperte declarat, se tantum illud genus orationis in Christo negasse pro crucifixoribus suis (inter quos plures erant reprobi) quam habuit pro electis, pro quibus oravit ut infallibiliter vitam consequerentur æternam.

ARTICVLVS III.

E *An voluntas antecedens salvandi omnes homines, sit in Deo formaliter & propriè, vel solum eminenter & metaphoricè?*

Hanc quæstionem movemus contra aliquos recentiores Theologos, qui licet contra Jansenium doceant Deum velle omnes homines salvos fieri, voluntate antecedenti; hanc tamen voluntatem asserunt non reperiri in Deo propriè & formaliter, sed metaphoricè tantum, vel eminenter, illamque non esse voluntatem beneplaciti, sed tantum signi. Ita Guillelmus Estius in 1. dist. 46. §. 3. & Basilius Legionensis 1. p. qu. 6. scholasticà cap. 12. citans pro hac sententia Alexandrum, Bonaventuram, & Scotum. Huic etiam